

Április 4. alkalmából

Kitüntetések, elismerések

(Folytatás az 1. oldalról.)

Kókai Gyula, a Szegedi Nyomda osztályvezetője, Kovács Istvánné, a Szegedi Ruhagyár szalaggépe, Tombácz József, a Magyar Kábel Művek Szegedi Kábelgyárának igazgatója.

Miniszteri Dicséretben részesült: Abraham Istvánné intézetvezető főnövér (Fül-Orr-Gége Klinika), Darányi Istvánné laborasszisztens (központi kutatólaboratórium), Dósa Molnár Éva vegyészlaboráns (orvosi vegytani intézet), Kósó Béláné műtőasszisztens (szülészeti klinika), Vas Lajos technikus (vértranszfúziós állomás).

Az Atikövizignél tartott ünnepségen a környezetvédelmi és vízgazdálkodási miniszter Kiváló Munkáért kitüntetését vette át Hegyes Zoltán (osztályvezető-helyettes), Krimer Tibor osztályvezető-helyettes, Solti Jenő osztályvezető és Tripolszky Imre szakasszisztens.

Hazánk felszabadulásának 44. évfordulója alkalmából ünnepi megemlékezést tartottak a Csongrád Megyei NEB-nél is, és kitüntetésekkel adták át. A Munka Erdemrend bronz fokozatát kapta (Budapestre vette át) Veress László, a MÁV területi egészségügyi központ igazgató főorvosa. Kiváló Munkáért kitüntetésben részesült Tóth Sándorné, a hőmezővásárhelyi nevelőintézet munkatársa. Kiváló Társadalmi Munkáért kitüntetését vett át Buknicz Miklósné és Pataki Gábor megyei, Dehény Benedekné hőmezővásárhelyi és Vályi László szegedi népi ellenőr, valamint Kurucz János, a makói nevelő tanárja.

A Szegedi Postaigazgatóság dolgozói közül Kiváló Munkáért kitüntetését vett át Katona Sándorné előadó, Lovas Edit, Hatvani Jenőné, Tatar István, Turi Istvánné, Varga Zoltán és Mészáros Jánosné. Elnöki Dicséretben részesült Szabó József.

A megyei rendőr-főkapitányságon a Közbiztonsági Érem arany fokozatát vette át Pigniczki József megyei főügyész-helyettes, a Legfőbb Ügyészségen megtartott ünnepségen pedig Kiváló Munkáért kitüntetését kapott Bartha Béla makói városi ügyész.

A mezőgazdaságban és az élelmiszeriparban dolgozók részére a megyei tanács oktatási központjában tartottak összevont ünnepséget, ahol kitüntetésekkel adták át.

A Magyar Népköztársaság Elnöki Tanácsa hazánk felszabadulásának 44. évfordulója alkalmából kiemelt munkájá elismerésül Rósa Lászlót, a Szegedi Konzervgyár igazgatóját Április Negyediké Erdemrend kitüntetésben részesítette. A Munka Erdemrend arany fokozata kitüntetését kapták: Kötőgágy Mihály, a Szegedi Felszabadulás Tsz elnöke és Seres Gyula, a Makói Kossuth Tsz elnöke. Gárgyán József, a Szegedi Állami Gazdaság igazgatóhelyettese és Petkó Béla, a Hőmezővásárhelyi Rákóczi Tsz elnöke a Munka Erdemrend ezüst fokozatát vette át.

A Munka Erdemrend bronz fokozatával kitüntettek: Aradi János, a Dél-alföldi Erdő- és Fafeldolgozó Gazdaság lakatos, Cseh György, a Felgyői Alföldi Róna Tsz állatgondozója, Cseszkó Mihály, a Hőmezővásárhelyi Dózsa Tsz gépkocsivezetője, Erdélyi Imre, a Kövegyi Béke Tsz rakodómunkása, Kelemen Géza, a paprikafeldolgozó vállalat főosztályvezetője, Magyarai Szilveszter, a Domaszéki Szőlőfűrt Szakszövetkezet állatfelvásárlója, Surányi János, a Fábiansebestyeni Kinizsi Tsz traktorvezetője, Tóth László, a Szegvári Puskin Tsz elnöke.

A mezőgazdasági és élelmiszerügyi miniszter Kiváló Munkáért kitüntetését: Acikermann Péterné, a Szegedi Felszabadulás Tsz osztályve-

zetője, Adam Ferenc, a Pusztaszeri Hét vezér Tsz műszakvezető-helyettese, Bognár Imréné, a Szegedi Móra Ferenc Tsz főkönyvelője, Börcsök Miklósné, a Ruzsai Népszabadság Tsz növénytermesztője, Cipera Ferenc, a Balástyai Rákóczi Tsz erőgépvezetője, Csányi József, az Ásotthalmi Egyetértés Tsz mezőre, Csehó József, a Csongrád Megyei Állategészségügyi és Élelmiszerellenőrző Állomás igazgatóhelyettese, Deák Dezső, a Ruzsai Népszabadság Tsz erőgépvezetője, Deme János, a Szegedi József Attila Tsz kőművese, Dékány László, a Deszki Maros Tsz csoportvezetője, Erdész Jenő, a Csongrád Megyei Állategészségügyi és Élelmiszerellenőrző Állomás mérnöke, Erdélyi István, az Ásotthalmi Felszabadulás Tsz gépkocsivezetője, Erdődi István, a Baksi Magyar-Bolgár Barátság Tsz főigazgató-vezetője, Farkas Antalné, a Ruzsai Népszabadság Tsz baromfigondozója, Farkas István, a Mórahalmi Homokkultúra Szakszövetkezet traktorvezetője, Gercsó András, a Szegedi Tisza Halászati Tsz halásza, Gera István, a Sándorfalvi Magyar-Lengyel Barátság Tsz kubikosbrigád-vezetője, Gera István, a Csengelei Aranyhomok Tsz telepvezetője, Gergulics István, a Sándorfalvi Magyar-Lengyel Barátság Tsz főigazgató-vezetője, Géczi János, a Csengelei Aranyhomok Tsz növénytermesztője, Gonda István, a Szegedi Felszabadulás Tsz növényvédője, Gulyásné Berta Zsuzsa, a Csongrád Megyei Sütőipari Vállalat igazgatóhelyettese, Gyarmati György, a Szegedi Móra Ferenc Tsz asztalos, Hódi István, az Ásotthalmi Alkotmány Szakszövetkezet traktorvezetője, Horváth Imre, a Csongrád Megyei Állategészségügyi és Élelmiszerellenőrző Állomás állatorvosa, Illovi Sándorné, a Forráskúti Haladás Tsz kerteszteti dolgozója, István Ferenc, a Csongrád Megyei Földhivatal főelőadója, Jójárt Tibor, a Balástyai Móra Ferenc Tsz gépkocsivezetője, Juhász Ferenc, a Csongrád Megyei Városellátó Közös Vállalat hálózati ellenőre, Juhász János, a Zsombói Gyümölcsös Szakszövetkezet gépkocsivezetője, Kecze József, a Szőregi Tisza-Maros-szög Tsz erőgépvezetője, Kecskei Mihály, a Szegedi Felszabadulás Tsz takarmányosa, Lele Ferenc, a Deszki Maros Tsz gépkocsivezetője, Móra Sándor, a Bordányi Előre Szakszövetkezet csoportvezetője, Móricz Imre, a Szatymazi Homokgyöngye Tsz elnöke, Palotás Imre, a Domaszéki Szőlőfűrt Szakszövetkezet csoportvezetője, Parónai Jenő, az Algyői Rákóczi Tsz ágazatvezetője, Pataki Imréné, a Csongrád Megyei Földhivatal főelőadója, Sarnyai István, a Szőregi Tisza-Maros-szög Tsz főigazgató-vezetője, Sinkó Sándorné, a Csongrád Megyei Sütőipari Vállalat rendelőbéglyője, Süli István, a Pusztamérgesi Rizling Tsz brigádvezetője, Szabó István, az Öttömösi Magyar László Tsz nappalióra, Szamosvári Jenő, a Kisteleki Magyar-Szovjet Barátság Tsz elnöke, Szeri Károly, a Pusztaszeri Hét vezér Tsz ny. majorgazdája, Tanács Károly, a Rószkei Kossuth Tsz gépkocsivezetője, Tari Sándor, a Bordányi Előre Szakszövetkezet traktorosa, Tombácz László, a Domaszéki Szőlőfűrt Szakszövetkezet traktorvezetője, Tóth Dezsőné, a Szegedi Új Élet Tsz üzemgazdásza, Tóth János, a Forráskúti Haladás Tsz elnökhelyettese, Tóth Kovács Istvánné, a Szegedi Sütőipari Vállalat bérelszámolója, Törőcsik András, a Csongrád Megyei Sütőipari

Vállalat csoportvezetője, Varga Imréné, a Szegedi Új Élet Tsz tésztakészítője, Zádori Jánosné, a Zsombói Gyümölcsös Szakszövetkezet főkönyvelője, Zónai Sándor, a Szatymazi Finn-Magyar Barátság Tsz gépszereleje.

A Fogyasztási Szövetkezetek Csongrád Megyei Szövetségéhez tartozó szövetkezetek dolgozói közül Kiváló Szövetkezeti Munkáért elismerésben részesültek Tóth Endréné, a szatymazi takarékszövetkezet pénztárosa, Komlós Dezsőné, az üllési takarékszövetkezet egységvezetője, Ocskó Erzsébet, a kiskundorozsmai takarékszövetkezet kirendeltségvezetője, Torhosi Tiborné, a kisteleki áfész osztályvezetője, Drozdik László, a szatymazi áfész vágója, Farkas József, a Munkás Áfész szakszervezet-vezetője, Marinkov Lajos, a Dél-Tisza Menti Áfész osztályvezetője, Fűz Jánosné, az üllési áfész boltvezetője, Azari Zoltán, a Dél-Tisza Menti Áfész áruház-igazgatója, Darázs József, a sándorfalvi áfész elnöke, Békési Györgyné, a tápéi takarékszövetkezet elnöke, Magyar Lászlóné, Meszöv-tanácsos. A Pénzügyminisztérium Kiváló Munkáért kitüntetését Pósa Etelka, Meszöv-főrevizor és Tasi Józsefné, a kisteleki takarékszövetkezet kirendeltségvezetője vehette át. A Kereskedelmi Minisztérium Kiváló Munkáért kitüntetését adományozott Balasi Pálnénak, a kisteleki áfész szintigazgatójának.

Felszabadulásunk 44. évfordulóján a MÁV Szegedi Igazgatósága területén dolgozók közül a Munka Erdemrend bronz fokozata kitüntetését kapta Dobra Lajos, a szegedi távközlési és biztosítóberendezési főnökség művezetője. Kiváló Vasutas lett Németh Sándorné, az igazgatóság osztályvezető-helyettese.

Kiváló Munkáért kitüntetésben részesült Zsirus Ferenc lakatos-csoportvezető (üzemfőnökség), Fodor Józsefné raktárkezelő (osztószertár-főnökség), Papp Lászlóné távközlőműszerész, Kuczora Ernő építésvezető (távközlési és biztosítóberendezési főnökség), Jerney Zoltán kocsiszolgálati részlegvezető (üzemirányító központ), Szél Ferenc motorvezető (vontatási főnökség).

Vezérigazgatói Dicséretben részesült Lángi Alajos főépítésvezető, Mélykúti Antal darukészítő, Nagy Sándor gépkocsivezető. Peleskei László ügyintéző, Hátori Györgyné nyomdai betanított munkás, Pinter Ilona raktárvezető, Selmeczi Lajosné ügyintéző, Michnai Gusztáv számítógép-műszerész.

Plavec Pál, a Dénasz gazdasági vezérigazgató-helyettese Munka Erdemrend ezüst fokozata kitüntetését kapott; Farkas Sándor munkügyi osztályvezető pedig Kiváló Munkáért miniszteri kitüntetését vett át tegnapelőtt, pénteken.

Az APEH Csongrád megyei igazgatóságán április 4-e alkalmából megtartott ünnepségen Kiváló Munkáért miniszteri kitüntetésben részesült Varga Jánosné főrevizor, Szakáll Antal osztályvezető-helyettes, Kósó Sándor gépkocsivezető.

A Munka Erdemrend bronz fokozatát kapta Telihay László, az Ikarus Szegedi Leányvállalatának igazgatója.

A kisteleki kábelgyárban a felszabadulás 44. évfordulója alkalmából a Munka Erdemrend bronz fokozata kitüntetésben részesült Mészáros György gépkocsivezető. Kiváló Munkáért miniszteri kitüntetését kapott Kissné Zsivola Éva, a gyár gazdasági igazgatóhelyettese. Április 4-e tiszteletére Kiváló Munkáért miniszteri kitüntetését kapott a Prometheus Tűzeléstechnikai Vállalat dolgozója, Kovács Győző.

Mi lesz veled, repülőtér?

Minden írásnak megvan a maga sorsa. A legtöbbnek csupán annyi, hogy eltűnik az emlékek feneketlen kútjában — ha egyáltalán elolvasta valaki. De azért akad olyan is, amelyik beletűr a vélemények sűrűjébe, hogy azt ne mondjam — netán vihart is kavart. Hogy a szegedi MHSZ repülőtér jelenével, jövőjével foglalkozó, közelmúltban megjelent írásom (Légikikötő a Bajai úton...) végül is mennyire borzolta föl a hétköznapi olvasó kedélyeit, kideríthetetlen. De annyit gyorsan megtudtam már a megjelenés után, hogy a közlekedésért, repülésért felelős szakemberek körében a vita bizony megindult. Mivel bizonyára sokak figyelmét elkerülte az a riport, most emlékeztetül hadd álljon itt néhány gondolat azok közül, amelyeket Podolcsák András, a repülőter parancsnoka mondott el, mi tagadás, nem kis keserűséggel. Megítélése szerint Szeged és Csongrád megye ma sincs tisztában azzal, milyen érték is halmozódott fel a Bajai úton, milyen alap teremtdött meg itt arra, hogy városunk bekapcsolódhasson a kisgépek nemzetközi és hazai forgalomba. Végül elmondta azt is, hogy az MHSZ ma már külföldi partnerekkel is tárgyal annak érdekében, hogy a reptér területén megvalósuljon egy 170 millió forintba becsült beruházás a jövő közlekedésének első lépéseként. Nos, ennyi...

De ahogy mondani szokták, hallgattassék meg a másik fél is. S hogy ki lenne ez a bizonyos másik? Elárulhatom, hogy a riportban személy szerint senkit sem hibáztatott a fejlesztések elmaradásáért Podolcsák András, csupán tett egy igencsak éles megjegyzést. Idézem a lényegét: „nálunk a közlekedésért felelős szakemberek egy része megragadt a 20-as busz szintjén...” Hogy e keserűség diktálta megállapításban mennyi az igazság? Remélem, néhány sorral később már maga az olvasó dönthet.

„Fejlesztés, pénz, rendezési tervek, együttműködés, közös érdek.” Ezek a fogalmak kerültek elő újra és újra a megyei tanács épületében, ahol Balló Zoltán, a közlekedési osztály vezetője vállalkozott arra, hogy kicsit árnyaltabb képet fest a Bajai úti repülőter helyzetéről. Mert helyzet — mint már a beszélgetés első perceiben kiderült — az bizony van. Például olyan furcsaságokkal terhelve, miszerint Szeged város érvényes rendezési tervében ez a repülőter még napjainkban is csak ideiglenes reptérnek számít, mivel a szép jövőt álmodó tervezők jó néhány évvel ezelőtt Zsombó térségében jelölték ki egy olyan területet a légi közlekedés számára, amely akár már a XXI. század igényeit is kielégít-

hetné. Ma már persze tudjuk, hogy Szeged — akár csak az ország többi települése — közel sem olyan vastag pénztárcával vag neki a jövő évezrednek, mint akár csak 20 éve is reméltük, tehát — többek közt — a zsombói repülőterből sem lesz semmi, s aki abban bízott, hogy egyszer mifelénk is TU-154-esek, vagy Boingok landolnak a Dómra kíváncsi turisták tömegét szállítva, nos az bizony csak csalódhat.

De hát az MHSZ-esek nem is ilyen gigantikus terveket kovácsolnak. Csupán a kisgépek forgalom fejlesztéséhez kérik a segítséget, a fejlesztést — próbáltam újra felidézni a korábbi írás tartalmát. Persze fölöslegesen, hiszen a közlekedési osztályon már ezt a lehetőséget is számtalanszor átbeszélték — tudtam meg Balló Zoltántól. Ő azonnal meg is nyugtatott: azért a város szegénysége sem oly nagy, mint hinnénk, vagyis fejlesztésre van pénz, csak nem úgy, mint a reptér vezetői gondolták. Az átdolgozott koncepció értelmében ugyanis az E5-ös út, a Matyér és a Bajai út határolta területen Szeged népe — s persze a hozzánk érkező turisták, sportolók — komplex szabadidős parkot kapnának, ahol éppúgy helye van a reptérnek, mint a ma már nemzetközi hírű evezőspályának, s az ezekhez kapcsolódó kiszolgáló létesítményeknek, vagy a szállást, étkezést nyújtó kempingnek. Ehhez persze az kellene, hogy a mai helyéről költözzön az út túloldalára a repülőter, vagyis az MHSZ kapcsolódjon céljaiban a további évekhez. Nos, ez eddig még nem jött össze.

— Azt hiszem — bár ez is sokat vitatható, átbeszélhető téma lenne — egy kicsit el-kanyarodunk az eredeti kérdéstől, vagyis attól, lesz-e a városnak légikikötője — akár a Bajai út déli, netán északi oldalán?

— Az összeg már ismert: 170—180 milliós beruházást igényelne mai áronak számítva egy ilyen fejlesztés. Amikor a Légiforgalmi és Reptéri Igazgatóság szakemberei megkerestek minket ez ügyben, azt válaszolhattuk, hogy csak a 8. ötéves tervben szoríthatnánk ki pénzt költségvetésünkől ilyen célokra. Akkor is ezerszer átgondolva — megéri-e?

— Egyesek szerint igen...

— Mások szerint meg nem. Én magamat is közéjük sorolom. Mert nézzük csak a tényeket. Szintén csak a mai áronak számolok, amikor azt mondom, hogy egy Szeged-Budapest repülőút kisgépek forgalom mellett ezer forintot személyenkénti jegyárral képzelhető el. Ugyanakkor az utasnak ki kell jutnia előbb a szegedi reptérre, majd Fehérvárról bejutnia Budapest belvárosába. Ha megnézzük ez mennyi időt vesz igénybe a vonathoz képest igencsak jókora plusz

kiadással járó repülőjegy mellett, már aligha hiszem, hogy sokan elszánnák magukat egy ilyen útra, hiszen vonattal is 2 és fél óra alatt a fővárosban vannak. Ha pedig elkészül Kecskemétig az autósútráda, már gépkocsival sem lesz hosszabb az út időben. Az árak pedig... Tehát ennek a szállításnak — legalábbis tömeges, hasznos is hozó méretekben — ma semmi realitása.

— Talán a külföldiek?...

— Erre pedig azt kell válaszolnom, hogy a mai előrejelzések szerint Szegedre közel sem kíváncsnak annyian, hogy egy reptér üzemeltetésére lenne szükség. Mert azt bizony nemcsak felépíteni kell, hanem fenntartani is.

— Akkor nincs más érv, mint az áruforgalom.

— Az valóban meggondolandó, hogy például a Nyugatra szánt primöröket megérné-e így kijuttatni az országból. De miért épp Szegedről? Hiszen e termékek központja Szentes, ahol szintén van egy fejlesztésre alkalmas reptér.

— Meggyőződött. Marad hát az a bizonyos 20-as busz?

— Nézzé, én egy pillanattal sem tartom sértőnek, ha egy közlekedési osztályról azt tartják, hogy a tömegközlekedés köti le az erőit. Mert ez a feladatunk. Kérdelem én, ha fölvetnénk a szegedieknek, hogy azt a bizonyos 170—180 milliót mire költjük, Nyugatról érkező maganrepülőket szívrohamos fogadására és kiszolgálására, vagy a buszhálózat továbbfejlesztésére, maga szerint hogy voksolnának? Ez persze nem jelenti azt, hogy mi elzárkózunk reptér ügyben minden együttműködéstől. Csak meggyőződésem: ez ma lehet az idegenforgalom, a kereskedelem ügye, de nem a közlekedésé. Ha ők üzletet látnak a fejlesztésben, hát tegyék. De sajnos nekünk erre ma nincs pénzünk...

Okosabbak lettünk, kedves olvasó? Bevallom, énbenem, ha lehet, még több a kétely, mint az első cikk nyomdába adása után volt. S épp azért, mert megint pathetizetbe kerülünk. En is, a repülőter is, a város is. Ugyanakkor senki igazával nem vitatkozhatom, hiszen az érvek meggyőzőek, s amikor már fél óraja találgatom valamelyik belvárosi buszmegállóban, ugyan most miért maradt ki a járat, eszembe sem jut, milyen a legkedvezőbb szélirány egy holland üzletember számára. Ha viszont a jövő (légi)útját kutatom magamban...

Na, de ezt már bizzuk a kollektív bölcsességre. Meg arra a régen várt megváltóra, aki egyszer kimondja ezt, a mai generáció számára szerintem teljesen ismeretlen mondatot: „pénz pedig van!”

Bátyi Zoltán

Elhunyt Szögi István

Életének 85. évében elhunyt Szögi István, a munkásmozgalom ismert szegedi személyisége.

Szögi István 1904-ben született Szegeden. Már fiatal korában kapcsolatba került a munkásmozgalommal, s mint asztalos, tagja lett a Famunkások Szakszervezetének, majd a Szociáldemokrata Pártnak. A 20-as években tüntetések, sztrájkok szervezésében vett részt, s bekapcsolódott az illegális kommunista párt munkájába is. Politikai tevékenységéért munkahelyéről elbocsátották, s a 30-as években egy ideig Budapesten dolgozott, ahol felvette a kapcsolatot a KIMSZ aktivistáival. Kommunista tevékenysége miatt kizárták az

polgárőrség megszervezésébe, majd a rendőrség kötelékében teljesített szolgálatot 1953-ig, nyugdíjazásáig. Azt ezt követő években eredeti szakmájában tevékenykedett, 1957 és '58-ban pedig a Szegedi Karhatalom polgári alkalmazottja volt. Ebben az időszakban részt vállalt a párt újjászervezésében is. Szögi István életútját a párt és a kormány több magas kitüntetéssel ismerte el, így többek között a Szocialista Hazáért Erdemrenddel.

Szögi István hamvasztás utáni végső búcsúztatása április 7-én, pénteken délután 2 órakor lesz, a Belvárosi temetőben.

MSZMP Szeged Városi Bizottsága